A°. 1841. N°. 85.

ZATURDAG, 23 OCTOBER.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 21 October 1841.

Bij besluit van Zijne Majesteit den Koning, dd. 6 Junij 1841, No. 18, zijn tot *RIDDERS DER ORDE VAN DEN NEDERLANDSCHEN LEEUW* benoemd geworden, de Heeren:

CH. LEERS, *Administrateur der Financien* dezer Kolonie.

G. S. DE VEER, *Gouvernements Secretaris.*

P. BALFOUR VAN BURLEIGH, *Kolonel Kommandant van het Garnizoen* alhier.

Mr. P. FIERS SMEDING, *waarnemend President van het Geregtshof* alhier.

B. H. ESSER, *Kapitein Adjudant.*

A. ROELOFSZ, *Predikant der Hervormde Gemeente* alhier.

Mr. H. R. HAYUNGA, *President van het Geregtshof* alhier.

J. M. ENGELBERTS, *Majoor der Artillerie* alhier.

C. L. VAN UIJTRECHT, *Kolonialen Ontvanger* te *Curaçao.*

J. MULLER J. A. ZN., *Predikant der Protestantsche Gemeente* op *Curaçao.* — En

M. J. NIEWINDT, *Roomsch Katolijk Priester* op *Curaçao.*

Door eene vertraging in de expeditie, is de mededeeling hiervan door het Ministerie van Marine en Colonien eerst dezer dage bij Zijne Excellentie ingekomen; strekkende het Haar tot genoegen deze vereerende onderscheiding aan de West-Indische Ambtenaren en Officieren te beurt gevallen, te kunnen aankondigen.

Op last van Zijne Excellentie,

De Adjunct Gouvernements Secretaris,
A. KIKKERT SCHOTBORGH.

BURGERLIJKE STAND.

PARAMARIBO, den 21 October 1841.

Heden zijn in *ondertrouw* opgenomen: FRIEDERICH GUSTAV HENKEL en GEORGINA CHARLOTTE VOGT.

De Ambtenaar van den Burgerlijken Stand,
T. M. SCHOTBORGH.

ADVERTENTIEN.

(38607) Over *zes* weken, den dag en datum nader te bepalen, zullen fungerende CURATORS, bij het Departement der *Onbeheerde Boedels*, publiek doen verkoopen:

Het *HUIS* en *ERF*, staande en gelegen op den hoek van de *Graven-* en *Noorder Kerkstraten*, Nieuwe Wijk La. B. No. 39 en Oude Wijk La. B. No. 35; aankomende den Boedel WILLIAM BROUDES.

Paramaribo, den 21 October 1841.
M. N. ARLAUD.
2de Commies.

(38606) De bij vorige Couranten geadverteerde verkoop van het *HUIS* en *ERF*, aan de *Oranjestraat*, La. A. No. 112 (Nieuwe Wijk), in eigendom toebehoorende aan den Boedel wijlen Mevrouw de Wed. H. DE BERENGER; zal alsnu plaats hebben door- en ten huize van den Vendumeester M. A. KEIJSER, op aanstaande Vrijdag den 29sten dezer, des morgens ten *negen* uren.

De koop-conditien en bewijzen van eigendom, liggen van heden af, aldaar ter *visie.*

Paramaribo, den 21 October 1841.
H. G. ROUX qq.

(38633) Boomrijpe *BANANNEN*; te bekomen op de Plantaadje *Geertruidenberg.* — Adres bij
H. A. TIRION qq.
Paramaribo, den 22 October 1841.

(38632) Al degenen die deugdelijke vorderingen hebben, ten lasten den Boedel wijlen Mejufvrouw GEERTRUIDA PETRONELLA JULIAANS, gelieven hunne rekeningen in *blanco* in te zenden bij den eersten ondergeteekende, om na accoord bevinding betaling te presteren.

Paramaribo, den 23 October 1841.
C. D. HIJNDMAN.
C. H. SANCHES.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 19den dezer, het Schip Suriname, Kapt. R. van der Meij, van Amsterdam (laatst van Ramsgate), hebbende 48 dagen reis, Passagier: Mejufvrouw C. R. F. van Polak.

Den 20sten, het Schip Koning Willem, Kapt. L. H. Singer, van Amsterdam; hebbende 62 dagen reis.

Publieke Veilingen.

Door- en ten huize van den Vendumeester M. A. KEIJSER.

WOENSDAG, DEN 20 OCTOBER 1841.

Het HUIS en ERF, aan de Gravenstraat, La. A. No. 10; aankomende A. ROELOFSZ. — *f* 9,900. — OPGEHOUDEN.

Mengelingen.

NAPOLEON EN DE GEHEIMZINNIGE DAME.

(*Uit de papieren van een' diplomaat.*)

DE EERSTE WAARSCHUWING.

Toen Napoleon tot eersten consul voor zijn leven benoemd werd, was zijn hof gelijk aan dat van eenen koning. De oude kostumes werden weldra ingevoerd, de wet der etiquette werd even zoo streng, als zij voor honderd jaar geweest was. Daar de consul het paleis der Tuilerieën voor een treurig verblijf hield, zoo bragt hij het grootste gedeelte zijner ledige oogenblikken in Malmaison door, hoewel het wat te klein was voor de tentoonstelling zijner magt; toen hij zulks bemerkte, nam hij van het paleis te St. Cloud bezit, dat hij, toen men het hem eens aangeboden had, met de woorden: »Ik zal niets van het volk aannemen" geweigerd had; de zoo even aangehaalde woorden had hij, nadat hij de eerste moeijelijkheden zijner loopbaan had overwonnen, spoedig vergeten.

De eerste minister Gaudin moet de eerste geweest zijn, die zich in eenen gegalonneerden rok bij een *lever* bevond: anderen volgden weldra dit voorbeeld en zoo namen borduursels en zijden kousen welhaast de plaats van zwaard en laarzen in. Bij eene vergadering te Lyon zag men Buonaparte eenen met roode zijde geboorden rok dragen, en alle op eene audiëntie verschenen Engelschen droegen gepoederd haar; ook eenige hovelingen droegen poeder. »Kleinigheden," — zegt een ernstige geschiedschrijver — »waren staatsaangelegenheden geworden." De oude dames van het hof van Lodewijk XV waren aan de spits der antirevolutionnaire partij; de jongere vreesden, dat het oude kostuum weder ingevoerd zou worden; maar mevrouw Buonaparte behoorde tot de oppositie-partij, en welligt hebben de Fransche dames het aan haren invloed te danken, dat zij heur haar niet, zoo als oudtijds, gepoederd moesten dragen. Gelijkheid, als aan het hof van Versailles, was voor de op het *lever* verschijnenden de voorafgaande mis. Vele hadden de gewoonte van naar kerk te gaan geheel verleerd, en eenige hadden zelfs mede getracht de godsdienst omver te werpen. Er was echter niets zoo schitterend als deze godsdienstige plegtigheid; de zangeressen van de opera zongen in de mis, en zij, die geene zitplaats aan het venster, tegenover het koor, konden vinden, gingen, met elkander pratende, in de galerijen op en neder. De eerste consul bezocht de kerk geregelder dan mevrouw Buonaparte lief was. Josephine beminde haren man, die reeds ter prooi was aan de eerzuchtige plannen, welke hem naderhand tot de echtscheiding bragten, van ganscher harte; zij vreesde vooral een' medeminnaar, welke Buonaparte haar zou kunnen doen vergeten. Nu waren evenwel de oogen van den consul gedurende de mis bestendig gevestigd op een der vensters, van de tegen overgestelde galerij, aan hetwelk een jong, buitengemeen schoon meisje stond, welker fonkelende oogen over een gebeden-boekje schenen heen te glijden, om Buonaparte's doordringende blikken te ontmoeten.

»Wie is dat jonge meisje?" vroeg Josephine eene harer dames — »zij schijnt betrekking op Buonaparte te hebben, want ik heb gemerkt, dat zij een briefje liet vallen, hetwelk hij opgeraapt heeft."

Niemand kon Josephine voldoend uitsluitsel geven; de jonge dame moest eene Engelsche zijn, meer wist men niet van haar. Op den bovengemelden dag wilde Buonaparte na het *lever* in het Park met vier paarden gaan rijden. Naauwelijks had hij de teugels genomen of hij viel van de bank. Hij trachtte weder te gaan zitten, viel echter nogmaals en werd flaauw. De paarden werden schuw en gingen op hol. Het gelukte Duroc, dezelven staande te houden, en de eerste consul werd in zijne kamer gebragt. Nadat hij weder bijgekomen was, herinnerde hij zich het in de kerk gevondene briefje en

Josephine, op zijne schouders leunende, las:

»Ga van daag niet rijden!"

»Hoe kon zulk een ongeluk voorspeld worden? Duroc, laat toch de wagen onderzoeken."

Duroc gehoorzaamde, en kwam kort daarna bleek en verschrikt terug, ging met den consul in een zijvertrek en zeide:

»Consul, ware dit toeval u niet overkomen, zoo zou het thans met ons gedaan zijn; onder uwe bank lag eene met schroot geladene bom. Nog eenige minuten en de lont zou het kruid aangestoken hebben. Men moet het Fouché mededeelen."

»Spreek geen woord daarvan," antwoordde consul — »zulk eene proef wordt altijd door meerdere gevolgd. Laat Josephine niet bemerken, in welke gevaar zij verkeerd heeft, ook Hortense, Joseph en Cambacerès zegge men niets; men moet de openbaarheid vermijden. Hier, Duroc," — voegde hij er bij — »lees eens, daar hebt gij een soortgelijk geval."

Duroc nam het boek uit Napoleon's hand en las de volgende plaats:

»Cromwell had van een' Duitsche »vorst zes door hunne schoonheid en vlug»heid uitstekende paarden ten geschenke »ontvangen. Met deze dieren reed hij zelf »door Hydepark in eenen ligten wagen, »waarin Turlow zat. Hij hield het niet »voor moeijelijker zes paarden, als drie »natien te regeren; de vurige dieren echter »geraakten op hol en wierpen den wagen »om. Bij dezen val ging een pistool, dat »hij bij zich droeg, af, zonder hem te ver»wonden; de protector werd, door den »val een weinig, maar niet zoo erg als »Turlow, gekwetst, weggedragen."

»Ik verlang niet met Cromwell vergeleken te worden," — zeide Buonaparte, terwijl hij het boek toesloeg. — »Ben ik een huichelaar, een geestdrijver, een moordenaar, als de protector? Maar genoeg, ga aanstaanden zondag mede naar de mis, daar zult gij een allerliefst schepseltje zien, ik zal haar u wijzen, zij zit aan het vierde galerij-venster regts. Volg haar toch eens naar hare woning en beduid mij dezelve, dan — Allons!" —

DE TWEEDE WAARSCHUWING.

Den volgenden zondag verscheen de raadselachtige schoone niet in de mis: Josephine zocht te vergeefs. — Napoleon insgelijks. 's Winters van St. Cloud te koud, om bewoond te worden: de zoo eigenaardig Nivose genoemde maand naderde en de eerste consul keerde naar Parijs en de groote zalen der Tuilerien terug. Op eenen avond besteeg hij, door zijn' adjudant Lauriston en de generaals Lannes en Berthier vergezeld, zijnen wagen, die op het punt stond te vertrekken, toen eene vrouw, het hoofd in eenen mantel gehuld en met een' briefje in de hand, naderde.

»Burger consul!" — riep zij, terwijl zij hare handen naar hem uitstrekte — »ik smeek u om Gods wil, toch niet —"

De wagen reed af, en Napoleon zeide: »Naar den toon der stem te oordeelen moet zij schoon geweest zijn: ik kon haar gezigt niet zien." Zij reden voort en waren juist bij de opera aangekomen, toen er eene vreesselijke uitbarsting met het gekerm der gewonden en het gerinkel van alle glasruiten in de nabijheid vermengd, gehoord werd. Buonaparte trad met een vrolijk gelaat en dien vriendelijken maar ernstigen, hem eigenen blik, in zijne loge. Hij boog zich voor het verschrikte publiek, sloeg zijne armen kruiselings over elkander en scheen opmerkzaam te hooren naar het Oratorium van Haydn: *de Schepping*, welke juist opgevoerd werd. Plotselijk herinnerde hij zich het ontvangen briefje, opende het en las:

»Om Gods wil, burger consul, bezoek heden avond de opera, niet, of rijd ten minste niet door de *rue Nicaise*."

De consul sloeg zijne oogen op, en zag in de bovenste loges het jonge meisje uit de kapel te St. Cloud, dat naar hem zag en over zijne redding verheugd scheen te zijn. Haar hoofd had geen ander sieraad, dan de lange lokken, welke over haren boezem golfden, over hare schouders hing de korte zwarte mantel, dien zij gedragen had, toen zij de koets van den consul naderde.

»Ga eens," — zeide Buonaparte tegen Lannes — op de bovenste galerij, daar zult gij eene jonge dame vinden, die ik spreken moet — daar, ziet gij? juist tegenover ons! Zij draagt een' zwarten mantel."

Lannes ging naar boven, maar — de dame was verdwenen.

DE DERDE WAARSCHUWING.

Jaren verliepen er, de eene overwinning volgde de andere. Eindelijk naderde het oogenblik, dat er vreemde legers Frankrijk binnenrukten en Napoleon genoodzaakt was, den scepter', dien hij, gelijk hij zelf zeide, »opgeraapt had," neder te leggen.

Het eiland Elba werd een tijd lang het schitterendste punt des aardbols. De keizer deed slechts eene schrede van den golf van Juan naar Parijs; waarop vervolgens het rijk door den slag van Waterloo weder in wanorde gebragt werd. De keizer, wiens adelaars bestemd waren hunne vlugt niet weder over de wereld uit te breiden, gaf zich aan de Engelschen over. Eer hij de boot, welke hem aan boord van het Engelsche schip brengen zou, besteeg, omringden hem zijne vrienden, om voor het laatste afscheid van hem te nemen. Te midden van dit gedrang vertoonde zich eene uitstekend schoone vrouw, welke beproefde den keizer te naderen. Zij had tranen in hare oogen, hetwelk haar nog belangrijker maakte.

»Lees dit!" — zeide zij, den keizer een briefje overreikende — »nog is het tijd!"

Napoleon las, en geloofde, toen hij opzag, weder in het park van St. Cloud te zijn, of in de opera Haydn's *Oratorium* aan te hooren. De zoete waan duurde slechts kort, hij schudde het hoofd, verscheurde het briefje en wierp de stukken in de baren van den opkomenden vloed.

»Het is geen tijd! ik kan niet meer terug!" — Hiermede trok hij eene robijnen ring, een aandenken uit zijne Egyptische veldtogten, van den vinger, bood dezelve der raadselachtige dame aan, waarop deze zijne hand kuste en luid weende.

Daarop betrad hij de Engelsche boot.

Van deze drie waarschuwingen kwamen twee te laat, en op de derde, welke van nut zou hebben kunnen zijn, werd geen acht geslagen.

De schoone profetes stierf in 1837, en hare geschiedenis was den hertog van Otranto (Fouché) beter bekend, dan hij er voor uit durfde te komen. Het weinige dat wij over dit onderwerp gezegd hebben, is alles, wat ons vergund was mede te deelen.

Adversaria.

Een gulzigaard Museiré genaamd, was met eenen monnik bijzonder bevriend; eens het klooster, waarin zijn vriend leefde, voorbij gaande, noodigde deze hem om eene geringe maaltijd deel te nemen. Daar Museiré geene betere te wachten had, nam hij het aanbod van den monnik aan, die godhartig een tiental broodjes op tafel legde, en naar de keuken ging om eenen schotel met linzen te halen: verwonderd van bij zijne terugkomst niets van den voorraad meer te vinden, keerde hij terug om andere broodjes te halen. Gedurende dezen tijd was de schotel met linzen geledigd, zoodat de monnik, die brood bragt, zich genoodzaakt vond, op nieuw linzen te halen. Deze tien broodjes duurden niet langer dan de eerste: de monnik vond, toen hij weder kwam, de tafel andermaal ledig: hij wilde zien hoe ver dit zou gaan, hij voorzag de tafel op nieuw zoo dikwijls hij dezelve ledig vond, doch hoe dikwijls hij het ook deed, at deze uitgehongerde het nog spoediger op. Eindelijk kwam hij voor de zevende maal, en na zijnen gastheer bedankt te hebben, klom hij weder op zijnen ezel. Waarheen rigt gij uwe schreden, vroeg hem de monnik? Ik ga naar eene naburige stad, antwoordde hem Museiré, om eenen beroemden geneesheer te raadplegen, sedert eenigen tijd is mijne maag ongesteld, ik heb alle eetlust verloren. Als gij dezelve weder gevonden hebt, hernam de monnik, ga dan in 's hemels naam hier voorbij; gij zult anders al de kloosters in den omtrek tot hongersnood brengen.

Een waarzegger te Parijs, die in de open lucht zijne orakels verkondigde, werd dezer dagen voor het geregtshof der correctionele policie gebragt. »Gij kunt dus in de toekomst lezen? vroeg de president, een zeer geestig man, doch een weinig te luimig voor een regter. — »Ja Mijnheer de president" — antwoordde de waarzegger op statigen toon — »in dat geval weet gij, welk vonnis wij over u zullen uitspreken?" »Voorzeker" — »Welnu, wat zal u dan gebeuren? Niets, ik ben verzekerd, dat gij mij niet schuldig zult verklaren?" — »U niet schuldig verklaren?" — »Zonder twijfel." — »En dat waarom?" — »Omdat, wanneer gij mij moet veroordeelen, gij geenszins de scherts in het ongeluk zoudt gemengd hebben.

De door dit antwoord van stuk gebragte president keerde zich naar de regters, en de waarzegger werd onschuldig verklaard.

Het is algemeen bekend, dat de vader van Demosthenes een smid was, die van Virgilius een bakker, die van Horatius een vrijgelatene, die van Theophrastus een oud-kleerkooper, die van Fenelon een hoedenmaker, die van Massillon eene leerlooijer, en die van Rousseau een Schoenmaker. Het is dus waar, dat de natuur niet alleen aan de door de fortuin begunstigden hare gaven mededeelt.

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Het gekoperd tweedeks Barkschip Maria Frederica, Kapt. Klaas Beeles de Weerd. — Adres bij Gebroeders Reijns.

Het gekoperd tweedeks Fregatschip de Jonge Lodewijk Anthonij, Kapt. Renk Tjebbes. — Adres bij C. J. Leijsner. — Sluit 8 November.

Het gekoperd tweedeks Barkschip Suriname, Kapt. Reindert van der Meij. — Adres bij J. L. Gellée.

Het gekoperd Schooner Brikschip van Speijk, Kapt. D. Visser. — Adres bij J. L. Gellée. — Sluit 15 November.

Het gekoperd tweedeks Brikschip Astrea, Kapt. J. A. de Lang. — Adres bij J. L. Gellée.

Het Nederlandsch Kofschip Adolph Frederik, Kapt. G. Zwanenburg. — Adres bij J. L. Gellée.

Het Nederlandsch Kofschip Remke, Kapt. G. R. Glim. — Adres bij Leijsner en Scheffer.

Het gekoperd tweedeks Barkschip Harmonie, Kapt. Boy Jansen. — Adres bij J. F. Favereij. — Sluit 15 November.

Het Nederlandsch Kofschip Koophandel, Kapt G. E. Hoeksma. — Adres bij Van West & de Hart. Sluit 25 dezer.

Stand der Maan.

7 OCTOBER.		LAATSTE KWARTIER.
14	»	NIEUWE MAAN.
22	»	EERSTE KWARTIER.
30	»	VOLLE MAAN.

Watergetijen.

	Hoog Water.		Laag Water.	
23 ZATURDAG.	's morgens	12-45	's avonds	6-45
24 ZONDAG.	»	1-30	»	7-30
25 MAANDAG.	»	2-15	»	8-15
26 DINGSDAG.	»	3-00	»	9-00

GEDRUKT BIJ GEZUSTERS SERRES.